

הנצחון שנתן ד' ביד עבדיו

הכהנים שנתגברו על היונים שבקשו לא רק לעקור את עם ישראל ממעמדם החומרי כ"א [לעקור] את תכונת החיים שישראל מודיעים בעולם, שהם צריכים להיות ע"פ שרשי התורה, שתהי' הטהרה והצניעות המטרה הראשית בחיי המשפחה ואחריהן ימשכו יתר המדות והדיעות הישראליות. זה שנאו עם היונים וראו בזה צר ואויב לתרבותם הם, שהעמידו לנס [את] עליצת החיים והנאותיו הגופניות והדמיוניות, ע"כ היתה שנאת היונים רבה מאד לתורת ישראל. והנה כפי דרך המיצוע הנוהגת באיש הישראלי, אע"פ שאינו מצויין, מ"מ בחיי המשפחה מוכר האור העברי, הטהור והצניעות, האמן וכל המדות המסתעפות מזה לטובה, ניכרים יפה לשם ולתפארת בכל בית בישראל המתנהג ע"פ דרכי התורה והמצוה, ע"כ חובת מצות (נר) חנוכה נר איש וביתו.

(פין איה טעמא ח"ה ע"ז 61)

חוסן, זה סדר נשים. מקור עוזם של החיים, הוא הקיום הנצחי שלהם. כל דבר ארעי שאינו עומד כ"א לשעה ושאיין לו כח העליה להיות עולה ומתרומם, הוא קלוש ורפה. חיי הרוח המה חזקים ונאדרים מפני שהם נצחיים ומתעלים ע"י חכמה וכשרון. אמנם רגשי החיים החושיים לא היה להם מקור של עז, לולא הנצחיות שלהם במין והעליה שהם מתעלים, כשהיה סדר התמדת החיים הולך בטהרתו, שאז יהיו החיים עצמם הכלליים הולכים ומתעלים ביתרון הוד וקדושה, בגבורה ותפארת פנימית, המשפעת ומושפעת ג"כ מגבורה ותפארת חיצונית. ע"כ הלימוד המעמיד את חיי המשפחה על יסוד טהרתו, הוא הנותן את החסן והעז אל החיים לבל יהיו רפים ונובלים מתגרת הארעיות הפרטית, אבל מתנשאים בגבורה מכח העז של הנצחיות הכללית, שמטרתה מושגת רק לפי ערך ההנהגה הטובה המוגדרת, ו"סוגה בשושנים"¹, בדרכי קודש הבאים ממקור טהרה של תורת אל חי אשר בקרבנו, שהיא מובילה בעצותיה את החיים אל עלייתם. ואם יודמנו פרעות ועיכובים באיזה משך של תקופת הזמן, העתיד עומד לתקן הכל, והטוב יתגבר ועליית החיים היא נכונה לבא, ע"פ ההדרכה הטהורה שמשך החיים הנמשכים לדור דורים הולך בהם בדרכי קודש ואורח ישרים. והם המה הלימודים אשר בסדר נשים, שהם הם גורמים לעז ואיתנות שבחיים. חוסן, זה סדר נשים.

(פין איה טעמא ח"ה ע"ז 148-149)

הדוגמא לזה בחיים הפרטיים, אפילו החומריים, היא השקט הנמצא במצב המשפחה, העונג, האימון, האהבה, השלום ונחת הרוח, הנמשך מהיחש הבטוח של כל איש לאשת בריתו, שמזה תוצאות לאהבתו לבניו, וההשפעות הטובות שיוצאות מזה על כל מרחב החיים הכלליים והפרטיים הלא אין להן ספורות.

(פין איה טעמא ח"ה ע"ז 125)